

Sygn. akt III AUa 200/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSA Barbara Białecka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r. w Szczecinie

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 stycznia 2013 r. sygn. akt IV U 1225/12

oddala apelację.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska

III A Ua 200/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił J. C. prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego podnosząc, że nie spełnia on przesłanek wskazanych w art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. nr 97, poz. 800), bowiem nie udokumentował 20 lat pracy wykonywanej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 powołanej ustawy w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć, nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy i nie osiągnął wieku emerytalnego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o ustalenie prawa do świadczenia kompensacyjnego podnosząc, że spełnił warunki określone w art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2009 r., a jego łączny okres zatrudnienia wynosi ponad 31 lat.

J. C. wskazał, że w okresie od 12 marca 1979 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w K., z tego przez okres ostatnich 6 lat jako instruktor koordynator praktycznej nauki zawodu, a okres ten został zaliczony przez Wydział Oświaty w R. do stażu pracy nauczyciela. Nadto ubezpieczony podniósł, że pozostałe okresy zatrudnienia to praca wyłącznie w charakterze nauczyciela w placówkach oświatowych i również w tym przypadku udowodnił 20 letni okres zatrudnienia. Jednocześnie odwołujący się przyznał, że nie ukończył wieku 55 lat oraz nie rozwiązał stosunku pracy, z uwagi na brak pewności, iż zostanie przyznane mu wnioskowane świadczenie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując na brak podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu do 20-letniego okresu pracy nauczycielskiej zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) S.A. w K. na stanowisku starszego inspektora - wychowawcy internatu oraz instruktora - koordynatora nauki zawodu, albowiem praca na tym stanowisku nie jest pracą nauczycielską uprawniającą do świadczenia kompensacyjnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że do stażu pracy nauczycielskiej ubezpieczonego zostało zaliczone łącznie tylko 18 lat, 7 miesięcy i 12 dni okresów zatrudnienia oznaczonych na karcie przebiegu zatrudnienia, stanowiącej załącznik do zaskarżonej decyzji – kodem 55, z wyłączeniem okresów nieskładkowych oznaczonych kodem 35n.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

J. C. urodził się dnia (...) r. W dniu 6 lipca 2012 r. złożył wniosek o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne. Z załączonych do akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych świadectw pracy wynika, że w okresie od 12 marca 1979 r. do 31 sierpnia 1990 r. ubezpieczony zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...)i (...) C. – B., w tym okresie od 12 marca 1979 r. do 12 czerwca 1979 r. jako stażysta, od 13 czerwca 1979 r. do 30 kwietnia 1985 r. - st. inspektor, a od 1 maja 1985 r. do 31 sierpnia 1990 r. - instruktor – koordynator nauki zawodu. W okresie od 1 września 1990 r. do 31 sierpnia 1999 r. ubezpieczony zatrudniony był w Szkole Podstawowej nr (...) w R. na stanowisku nauczyciela i od 1 września 1999 r. do nadal zatrudniony jest w Szkole Podstawowej nr (...) w R..

W okresie od 1 września 2008 r. do 31 sierpnia 2009 r. i od 1 października 2010 r. do 30 września 2011 r. ubezpieczony korzystał z urlopów dla poratowania zdrowia, a od 1 października 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r. - z urlopu bezpłatnego. Ponadto ubezpieczony korzystał z zasiłku chorobowego w okresach:

- 15-26 lutego 1999 r. (12 dni),
- 12-19 marca 1999 r. (8 dni),
- 31 grudnia 2001 r. (1 dzień),
- 1 listopada – 11 stycznia 2002 r. (11 dni), (uwaga SA winno być – 1-11 listopada 2002 r.),
- 1-7 marca 2006 r. (6 dni),
- 2-30 kwietnia 2007 r. (28 dni),
- 3-9 listopada 2009 r. (7 dni),
- 18-27 stycznia 2010 r. (10 dni),
- 28 stycznia – 5 lutego 2010 r. (9 dni),
- 6-30 września 2010 r. (25 dni).

Łącznie ubezpieczony udowodnił 18 lat, 7 miesięcy i 12 dni okresów pracy nauczycielskiej tj.:

- od 1 września 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. (8 lat i 4 miesiące) – Szkoła Podstawowa nr (...) w R.,
- od 1 stycznia 1999 r. do 31 sierpnia 1999 r. (8 miesięcy) Szkoła Podstawowa nr (...) w R.,
- od 1 września 1999 r. do 31 sierpnia 2008 r. (9 lat) Szkoła Podstawowa nr (...) w R.,
- od 1 września 2009 r. do 30 września 2010 r. (7 dni) Szkoła Podstawowa w R.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. nr 97, poz. 800), Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji uznał, że na dzień wydania wyroku w niniejszej sprawie ubezpieczony spełnił przesłankę osiągnięcia wieku 55 lat, gdyż wymagany wiek ukończył w dniu 4 listopada 2012 r. Niespornym pomiędzy stronami pozostał jednak fakt nie rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy, a więc nie spełnił on przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powołany art. 4 w ustępie 1 jednoznacznie wskazuje, że świadczenie kompensacyjne przysługuje nauczycielom, którzy spełnili łącznie określone w pkt 1-3 warunki, a więc brak jednego z tych warunków uniemożliwia przyznanie przedmiotowego świadczenia. Z tych względów fakt, że ubezpieczony do dnia wydania wyroku nie rozwiązał stosunku pracy stanowiło dostateczną podstawę do uznania, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustosunkowując się jednak do drugiej spornej pomiędzy stronami przesłanki, sąd meriti stwierdził, że ubezpieczony nie spełnia również wymogu posiadania 20 lat pracy na stanowisku nauczyciela, wychowawcy czy też innych pracowników pedagogicznych w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. W ocenie tego sądu pracy na stanowisku st. inspektora – wychowawcy internatu w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w K. nie można bowiem zaliczyć do okresu wymaganego do nabycia nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, gdyż ubezpieczony nie wykonywał jej jako nauczyciel w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w spornym okresie ubezpieczony był wychowawcą internatu w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...), do którego mogły być stosowane – przy spełnieniu kryteriów co do kwalifikacji i pracy wychowawcy – określone przepisy Karty Nauczyciela, jednak nie był nauczycielem w rozumieniu tej Karty. Istotne jest jednak to, że dla uzyskania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego nie wystarcza praca nauczycielska, gdyż dotyczy ona wykonywania pracy tylko w określonych podmiotach (art. 2 pkt 1 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 r.), a ubezpieczony w tych podmiotach nie świadczył pracy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się J. C., który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że nie udokumentował 20 lat pracy wykonywanej w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz decyzji ZUS i ustalenie, że udokumentował okres zatrudnienia niezbędny do uzyskania świadczenia kompensacyjnego, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelację podniósł, że pozostaje w stosunku pracy, ponieważ jest to jego jedyne źródło utrzymania. Rozwiązanie tego stosunku pozbawiło by go środków do życia, dlatego dopiero pozytywna decyzja w kwestii uznania pracy ubezpieczonego w charakterze nauczyciela spowoduje, że podejmie starania w celu niezwłocznego rozwiązania wiążącej go umowy o pracę.

Zdaniem skarżącego niesłusznie Sąd Okręgowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w K., podczas gdy do okresów pracy wymaganych do przyznania świadczenia kompensacyjnego powinny być uwzględniane okresy składkowe i nieskładkowe. W ocenie apelującego w ustawie o świadczeniach kompensacyjnych nie ma mowy o pracy w charakterze nauczyciela, natomiast wyraźnie wskazano, że wymagany jest okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. J. C. uznał zatem, że nawet bez kwestionowanego okresu pracy na stanowisku instruktora udowodnił 20 letni okres zatrudnienia, co z kolei uprawnia go do nabycia wnioskowanego świadczenia.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji, podtrzymując stanowisko, zgodnie z którym w stanie faktycznym tej sprawy nie ma podstaw do zaliczenia do 20 letniego okresu pracy nauczycielskiej zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku instruktora koordynatora praktycznej nauki zawodu.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje jako własne ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, jak również oparte na nich rozważania prawne, jednocześnie nie znajdując podstaw do uwzględnienia stanowiska apelującego.

Dla oceny zarzutów apelacji znaczenie kluczowe ma treść przepisu z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. nr 97, poz. 800 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa), który określa przesłanki konieczne warunkujące nabycie prawa do świadczenia. Zgodnie z tym, świadczenie przysługuje nauczycielom, którzy spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353, z zm.), wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1, w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć;
- 3) rozwiązali stosunek pracy.

Na podstawie art. 4 ust. 3 pkt 1 ustawy nauczyciel ma prawo do świadczenia, jeżeli ukończył 55 lat - w latach 2009-2014, zaś zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy użyte w ustawie określenie nauczyciel oznacza nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w:

- a) publicznych i niepublicznych przedszkolach,
- b) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,
- c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., nr 256, poz. 2572 ze zm.).

Z powyższego wynika, że nabycie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest możliwe tylko w przypadku spełnienia w dacie decyzji łącznie wszystkich warunków, o których stanowi cytowany wyżej przepis z art. 4 ustawy, tj. wymaganego wieku, stażu ubezpieczeniowego, w tym określonego stażu pracy w charakterze nauczyciela oraz wykazania rozwiązania stosunku pracy. W razie negatywnej oceny choćby jednej z wymienionych wyżej przesłanek, prawo do świadczenia nie powstaje.

W świetle niekwestionowanych okoliczności faktycznych tej sprawy nie budzi wątpliwości prawidłowość stanowiska co do niespełnienia przez apelującego zarówno wymogu rozwiązania stosunku pracy, jak i wieku, które to wymogi podlegają ocenie według stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania decyzji przez organ rentowy. J. C. urodził się w dniu (...) r., a zatem wymagany wiek 55 lat ukończył w dniu (...)r. W toku postępowania administracyjnego, przed sądem pierwszej instancji oraz w apelacji ubezpieczony przyznał również, że nie rozwiązał stosunku pracy, tj. nadal pozostaje w zatrudnieniu w szkole podstawowej nr (...) w R.. Wniosek o prawo do świadczenia kompensacyjnego ubezpieczony złożył w dniu 6 lipca 2012 r., natomiast organ rentowy rozstrzygnął o jego zasadności w decyzji z dnia 31 lipca 2012 r. Skoro więc w dacie zaskarżonej decyzji nie zostały spełnione przynajmniej dwa wskazane wyżej warunki, od których zależy powstanie prawa do świadczenia, przewidzianego w ustawie z dnia 22 maja 2009 r., to po stronie ubezpieczonego nie powstało uprawnienie do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Wypada przy tym podkreślić, że z art. 7 ust. 1 cytowanej ustawy wynika, że prawo do świadczenia powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa, podczas gdy art. 4 ustawy wymaga aby warunki te spełnione były łącznie. Innymi słowy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje dopiero z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Takich (wszystkich) warunków wnioskodawca nie spełnił na dzień wydania zaskarżonej decyzji, bo nie rozwiązał stosunku pracy i nie osiągnął wymaganego ustawą wieku 55 lat.

Sąd Apelacyjny zauważa, że zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy decyzje w sprawie o świadczenia wydaje i świadczenie to wypłaca organ rentowy właściwy ze względu na miejsce zamieszkania nauczyciela, natomiast od decyzji tej przysługuje odwołanie do sądu na zasadach określonych w art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ze specyfiki spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika natomiast, że postępowanie przed organem rentowym jest postępowaniem administracyjnym, które co do zasady jest inicjowane na wniosek ubezpieczonego i zawsze zostaje zakończone decyzją. Decyzja organu rentowego zapada po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego przedmiotem i celem jest ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości. Odwołanie od decyzji organu rentowego wszczyna już postępowanie sądowe toczące się zgodnie z procedurą cywilną jako sądowe postępowanie odrębne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. W postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie powinno odnosić się do zaskarżonej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601). Zawsze więc w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd pierwszej instancji kontroluje jej zgodność z prawem, a sąd drugiej instancji – prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. O zasadności rozstrzygnięcia organu decydują zatem okoliczności istniejące w chwili wydania decyzji, natomiast postępowanie sądowe ma charakter odwoławczy, sprawdzający i weryfikujący. Reguła ta pozostaje spójna także z przepisami ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych określającymi datę powstania prawa do świadczeń oraz ich wypłaty. Zgodnie z powołanym już wcześniej art. 7 ust. 1 ustawy prawo do świadczenia powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast na podstawie przepisu art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (stosowanego w związku z art. 16 ust. 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2 tego artykułu.

Z istoty spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika zatem, że nowe okoliczności ujawnione lub powstałe po wydaniu decyzji organu rentowego, uzasadniają wystąpienie z nowym wnioskiem o rozpoznanie sprawy, co skutkować powinno kolejną decyzją organu rentowego, która następnie może zostać poddana weryfikacji przez sąd. Podobnie, w wyroku z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03 (OSNP 2005/3/43) Sąd Najwyższy zajmując się zagadnieniem momentu dokonania oceny spełnienia warunków, od których zależy prawo do świadczenia wskazał, że warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Sąd Najwyższy zwrócił jednocześnie uwagę na to, że w postępowaniu odwoławczym od decyzji organu rentowego

sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Według uzasadnienia przytoczonego wyroku Sądu Najwyższego, warunki nabycia prawa do świadczenia muszą być spełnione łącznie w dacie orzekania przez organ rentowy, a postępowanie sądowe wywołane odwołaniem od decyzji organu rentowego ma na celu ocenę zgodności z prawem – w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Innymi słowy – o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa decyzją organu rentowego.

Naczelną zasadą postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pozostaje więc badanie legalności decyzji według stanu na dzień jej wydania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 235/11, LEX nr 1216853).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w okolicznościach tej sprawy odstąpienie od zasady badania legalności decyzji według stanu na dzień jej wydania nie jest uzasadnione, w szczególności dlatego, że całkowicie pozbawiałoby znaczenia postępowania administracyjnego, które z mocy ustawy ma być pierwszym i koniecznym etapem rozpoznania wniosku ubezpieczonego i przez to wypaczyłoby charakter postępowania w sprawie o prawo do dochodzonego świadczenia. Ubezpieczony J. C. choć w toku postępowania sądowego spełnił warunek wieku, to nadal nie rozwiązał stosunku pracy, a między stronami sporna pozostała także przesłanka wymaganego ustawą stażu 20 lat pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

Ze względu na to, że już niesporne niespełnienie przez ubezpieczonego w dacie zaskarżonej decyzji dwóch warunków nabycia prawa do świadczenia uniemożliwia nabycie wnioskowanego prawa i przesądza o prawidłowości zaskarżonej decyzji, Sąd Apelacyjny odstąpił od oceny trzeciej, spornej między stronami przesłanki, tj. wymaganego stażu pracy w warunkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy. Ocena tego warunku aktualnie nie miałaby wpływu na trafność zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji. Nie jest też możliwe, aby stwierdzając brak uprawnienia do danego świadczenia, jednocześnie sąd ustalał (niejako na przyszłość) spełnienie przez ubezpieczonego jednej spośród kilku przesłanek warunkujących powstanie prawa do spornego świadczenia. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 262/09 (LEX nr 585728), w którym wskazano, że nie jest dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości.

Kierując się powyższymi motywami Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego jako nieuzasadnioną.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska